

Prædiken til 2. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 25-35

Hver morgen går byens børn gennem viadukten på vej til skole. De yngste tripper af sted, forventningsfulde og småsnakkende med mor eller far i hånden, de lidt større kommer drønende på løbehjul eller cykel, og de ældste bevæger sig lidt langsommere, traskende med hovedet i mobilen, hvor de holder styr på snaps, opdateringer og seneste *likes* for at være med i fællesskabet, og for at der hele tiden figurerer den bedste version af dem selv på den sociale medieflade. Der i viadukten er der kommet en ny graffiti. Ikke på flisevæggene, som ellers fungerer som lærred for skiftende graffiti og tags, men derimod på jorden, som gummsko og cykelhjul passerer hen over, har nogen med klar blå spraymaling skrevet: "Livet bunder i egoisme". Uanset hvordan man nu har det med graffiti, så kan man ved synet af et udsagn som dette næsten ikke undgå at fundere over baggrunden - hvorfor en eller anden har haft behov for at skrive netop sådan lige dér på fortovsfliserne i tunnelen: Er det mon et ungt menneske, der føler sig misforstået af sine forældre? En forelsket, men nu forbitret purk, der er blev forladt af kæresten? En pige, der blev forrådt af dem, hun regnede for sine venner?

Én eller anden oplevelse eller bestemt hændelse må der vel ligge til grund for, at nogen har følt trang til at præge denne vundne erkendelse om livet på de varme betonfliser. Jesu ord i evangeliet til i dag står for vort blik også næsten som en slags graffiti: "Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel".

Med sin evangeliske spraydåse maler Jesus den kristnes liv op i krasse farver og kantede bogstaver. Hvordan skal dét forestille at være et glædeligt budskab? Hvad kan det i denne sammenhæng betyde, at vi skal hade dem, vi ellers helst af alle vil kunne elske? Sætningerne kalder, ligesom graffitien i viadukten på den sammenhæng, de er blevet sagt i.

Udtrykket "livet bunder i egoisme" udspringer af erfaringen med, hvor vanskeligt det kan være at finde balancen mellem egne og andres behov og finde det fælles udgangspunkt for at vurdere, hvad der er ret og rimeligt. Hvad graffitien i viadukten angår, vil mange af os kunne finde en oplevelse i vores eget liv, som kunne have gjort os til graffiti-

ens ophavsmand: den gang, jeg råbte lidt for højt af en anden, fik sagt noget virkelig sårende, blev svigtet af min elskede – eller selv gik, dér, hvor jeg skulle være blevet.

Jesus plejer at sige, at vi skal elske vores næste – ja, endda vores fjende. Dermed mener han ikke, at vi skal holde af dem, ikke engang at vi behøver at finde dem særligt sympatiske, men at vi skal sætte den andens behov og ønsker før vore egne ønsker og behov. Men det er ikke det samme som, at vi skal gøre den anden til vores livsindhold.

Familien og slægten, ja ethvert andet menneske, vi involverer os med, kan blive sat så højt, at vi stiller et absolut krav om, at de skal være meningen med vores liv. De får dermed den plads, der ellers bør være reserveret Gud. Vore relationer bliver forvredet af et sådant krav. For vi kan ikke give andre den rolle – vi kan ikke gøre et andet menneske til vores eneste livsindhold og grundlag. Det kan føles som om, det er livet selv, der går i stykker, når et andet menneske hiver tæppet bort under os, når vores forældre ikke forstår os, når kæresten ophæver forlovelsen, når vennerne svigter, eller når vi selv må give op på halvvejen. Vi kan ikke leve op til at udgøre meningen med en andens liv. Det bliver en kolossal overbelastning af vore relationer.

Og når andre viser sig ikke at kunne leve op til vores forventninger, ender det, med resignation og bristede drømme eller med vrede og brud. Med had og sårede følelser, som kan føre til, at man sprayer sin skuffelse ud som blå graffiti på viaduktens fliser.

For at undgå skuffelsen prøver vi derfor at gardere os: at beregne fordele og ulemper

ved at indgå i dette eller hint forhold, forhandle frem og tilbage om arbejdstider, spisetider, sengetider. Vi lægger planer op og prøver at forudse konsekvenser og risici. Ligesom manden, der ville bygge et tårn og kongen, der skulle drage i krig, tager vi vores forholdsregler og forbereder os. Men det giver stadig ingen garanti for at skabe den perfekte familie, eller det ubrydelige kærlighedsforhold. Alle de handlinger vi udfører, om det er ud af ren egoisme eller med de bedste intentioner, får konsekvenser både for os selv og vore omgivelser.

For så vidt vil enhver som Jesu discipel kunne genkende sig selv som én, der vil det gode - men gør det onde. *Og den virkelige udfordring er, at det heller ikke nytter at være påholdende med sig selv, sine følelser eller sit liv af angst for at fejle med det.*

Det had Jesus taler om, vi skal nære til vore nærmeste, er ikke forbitrelsens had, udtryk for på forhånd skuffede forventninger i erkendelse af, at livet bunder i egoisme, og andre derfor altid vil tænke på sig selv først, og at jeg derfor, for at skærme mig, må gøre det samme.

Der kan synes at være gode grunde til at prøve at gardere sig mod egen og andres egoisme. For det er da tosset at begynde at bygge noget op og så risikere hån og vanære, når det mislykkes. Eller, hvem ville være så tosset at gå i krig mod en kæmpe overmagt i stedet for at søge udvejen og genvejen til fred? Hvem tør kaste sig så frygtløst ud i livet? Hvem ville turde slippe egoismen og kaste sig ud på det åbne? Hvem ville være så tosset?

Det ville åbenbart Kristus.

I ham loves vi, at livet *ikke* bunder i vores egoisme, men at der er noget, der stikker dybere: Vores liv bunder i den grænseløse, selvopgivende, alt andet end egoistiske handling, Kristus udførte på korset. Korset står i tid og evighed som den vægtigste modsigelse af enhver egoistisk handling, vi nogensinde kan finde på.

Vi var fortabte, hvis det var op til vores egen dømmekraft at vurdere, om det er livet selv eller vores egen indskrænkede egoisme, der kalder os til handling. Der er kun én stemme, der lyder i mængden af kald. Der er kun ét spor, vi trygt kan vandre i. Der er kun ét sted, al kærlighed og nåde udspringer fra. Og det er Kristi ord, Kristi spor og Kristi kors.

Det ord, der lyder til os denne gyldne morgenstund, og som lyder til os hver eneste morgen, er, at vi skal lægge alt dét til side, som vi ellers er tilbøjelige til at sætte først. Ikke før den anden eller før os selv – men *før Gud*.

Vi må bære livet, som det er, med alt hvad det er. Vi skal blot ikke dermed lade os foranledige til at tro, at det ligger i vores egen magt at hæve livet op til mere, end det er. For det er, var og bliver først og sidst Guds. Vi må derfor lade vore relationer styre og præge af vores relation til Gud. Fordi han er den eneste, der kan bære både vores fejl og mangler og utålelige egoisme, og som - fordi alt liv udgår fra Ham - kan hæve og styrke og bevare den kærlighed, vi nærer til hinanden.

Man kan derfor se det sådan, at Jesus - med de besynderlige ord om at hade vores forældre, børn og ægtefæller – stiller os to for-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dringer, fordringer, som ikke er hinandens modsætninger, men afledninger af det samme: At når det gælder *dit forhold til dig selv*, skal du sætte den anden først, se hans eller hendes behov som – mindst - lige så vigtige som dine egne. Og når det gælder *dit forhold til Gud*, skal du sætte alt andet i anden række, lægge alt det fra dig, som vil lyve sig til at være dit livsgrundlag.

Sådan overskriver Jesus med sin evangeliske spraydåse de blå bogstaver på viaduktens fortovsfliser. På samme måde som han skriver sit navn ovenpå vores i dåben.

Graffiti'en i viadukten vil snart blive slidt væk af sommersandaler og cykelhjul, der hver dag passerer hen over den. Men den besked, der er nedlagt i hver af os ved dåben, er uudslettelig: at sandt liv aldrig bunder i vores egoisme, men i Guds grænseløse, udgrundelige kærlighed til os.

Therese Bering Solten

Vadehavspastoratet

Salmer:

752, 307, 493, 518